

РЕШЕНИЕ

№ 3516

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1598** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95 - 97 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на Б. М. Д., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. К. Ч. от САК, срещу Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 10-94-02-166/21.12.2022г., издадено от орган по приходите при ТД на НАП С., офис „Център“, потвърдено с Решение № 2 /03.02.2023г. на директора на ТД на НАП – С.. Решението за отказ се оспорва като незаконосъобразно по съображения, че при издаването му са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалноправните норми. Сочи се, че от решението не става ясно на какво правно основание е отказано издаването на удостоверение. Прави се оплакване, че дори не е отправено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице, в резултат на което не са изяснени фактите и обстоятелствата за процесния период. Изложени са подробни доводи за неправилност на акта, като се поддържа, че наличието на всяка една от хипотезите на чл.4 от ЗДДФЛ поотделно представлява основание да се приеме, че едно лице е местно лице. Посочва се, че жалбоподателката има постоянен адрес в Република България, като на този адрес тя живее в собствено жилище, а има и сключен договор за наем за срок от 3 години за жилището, където живее фактически със семейството си; нейните най-тесни лични и икономически интереси през 2022г. са свързани с България и центърът на жизнените й интереси е в България; семейството й живее в България, в това число непълнолетния й син, който е ученик през учебната 2022-2023г. в Англо-американското училище.

Изтъква се и че жалбоподателката е действащ адвокат, вписан в САК, а от 8 септември е управляващ съдружник в адвокатско съдружие и оттогава е осигурена за всички осигурителни случаи в България. Моли за отмяна на решението за отказ за издаване на удостоверение за местно лице за 2022г. В съдебно заседание жалбоподателката лично и чрез адв. С. поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноските по делото.

Ответникът – директорът на ТД на НАП, представляван от юрк. Й., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юристконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, установи следното:

Административното производство е образувано въз основа на подадено от Б. М. Д. искане за издаване на удостоверение за местно лице за 2022г. с вх. № 10-94-02-166/19.12.2022г., предназначено за послужване в П.. В него жалбоподателката е заявила, че е пребивавала извън Република България, конкретно в П., в периода от 01.01.2022г. до 18.07.2022г., т.е. 199 дни, и в периода от 11.11.2022г. до 14.11.2022г. - 4 дни. Декларирала е, че през годината, за която е нужно удостоверението, е била трайно установена в България, семейството ѝ живее в България, притежава недвижимо имущество в България и не притежава такова в чужбина, а разполага с постоянно жилище в България. Декларирала е също, че осъществява професионална дейност в България.

Във връзка с подаденото искане Т. Х., инспектор по приходите в ТД на НАП С., офис Център, издала оспореното Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 10-94-02-166/21.12.2022г. Мотивите за отказа са, че не е изпълнен нито един от критериите, предвидени в чл.4 от ЗДДФЛ, въз основа на които да се определи заявителята като местно лице, като по-конкретно е посочено, че лицето не е пребивавало повече от 183 дни в България през 2022г. /декларирало е 203 дни извън България/ и не е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия.

Срещу решението за отказ е подадена жалба до директора на ТД на НАП. С Решение № 2/03.02.2023 г. О. М. - директор на ТД на НАП С. е оставила жалбата без уважение, приемайки я за неоснователна.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи: Жалбата е допустима - подадена е от лице с правен интерес, в срока по чл.95, ал.1 от ДОПК, след реализирано обжалване по административен ред.

По същество е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган по приходите, при спазване на изискванията за форма и на административнопроизводствените правила.

Спорът в случая е основно за материалната законосъобразност на акта и се свежда до това дали жалбоподателката отговаря на изискванията за местно лице по смисъла на Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/.

Според чл.4 от ЗДДФЛ местно физическо лице, без оглед на гражданството, е лице: 1. което има постоянен адрес в България, или 2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или 3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или 4. чийто център на жизнени интереси се намира в България.

Видно от посочената разпоредба, за местно лице по смисъла на ЗДДФЛ се счита това, което отговоря на поне едно от посочените алтернативни изисквания. В същото време ал.5 на разпоредбата предвижда, че лицето, което има постоянен адрес в България, но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната, не е местно физическо лице, т.е. по аргумент за противното, не е достатъчно едно лице да има постоянен адрес в страната, а е необходимо и центърът на жизнените интереси да бъде в България. Според ал.4 на чл.4 ЗДДФЛ за целите на ал. 1, т. 4 центърът на жизнените интереси се намира в България, когато интересите на лицето са тясно свързани със страната. При тяхното определяне могат да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си.

В случая административният орган обосновава е приел, че към датата на подаване на искането за издаване на удостоверение жалбоподателката не е отговаряла на изискването на чл.4, ал.1, т.2 ДОПК, тъй като не е пребивавала през процесната 2022 повече от 183 дни на територията на България. Това несъмнено е така, доколкото самата тя е посочила, че към датата на подаване на заявлението /19.12.2021г./ е пребивавала извън България общо 203 дни.

Жалбоподателката обаче отговоря на критериите за местно лице по чл.4, ал.1, т.1 и т.4 от ЗДДФЛ.

Органите по приходите не отричат, че Б. Д. има постоянен адрес в страната, но приемат, че центърът на нейните жизненни интереси не е бил в България за процесния период. Този извод на органите по приходите е неправилен и се опровергава от установените факти и обстоятелства. Анализът на представените пред органите на НАП и по настоящото дело доказателства еднозначно сочи, че центърът на жизнените интереси на жалбоподателката през разглеждания период се е намирал именно в България, тъй като това е страната, в която лицето е имало най-тесни лични и икономически връзки.

На първо място, през първата половина на годината от страна на жалбоподателката и нейното семейство са предприети действия по трайно установяване и пребиваване в страната – за това свидетелства сключеният дългосрочен /за три години/ договор за наем на жилищен имот.

На второ място, осъществено е записване на непълнолетно дете на жалбоподателката в училище в България, действията за което също са инициирани през пролетта на 2022г.

На следващо място, за процесната година жалбоподателката е заплатила здравноосигурителни вноски за всички месеци, а през м. юни 2022г. е направила и избор на личен лекар за нея и семейството ѝ.

На последно място, през разглеждания период, считано от 08 септември 2022г., жалбоподателката е сключила договор за управление с дружеството, в което е станала управляващ съдружник – „Адвокатско бюро Б.“, и във връзка с това е придобила качеството осигурено лице по смисъла на КСО, подлежащо на задължително осигуряване.

Успоредно с посочените действия, ясно и еднозначно свидетелстващи за намерение за трайно пребиваване на територията на България, през месец юли 2022г. жалбоподателката е освободила наетото от нея и съпруга ѝ жилище в П., а на 13 май 2022г. е прекратила гражданския договор за предоставяне на услуги, по силата на

който е осъществявала дейност като посредник при сделки с недвижими имоти в П.. Съвкупно преценени, посочените факти и обстоятелства водят до категоричен извод, че през разглежданата година съществените и най-тесни имуществени, семейни и професионални връзки на жалбоподателката са били свързани с България. Следователно именно в Република България се съсредоточава и центърът на нейните жизнени интереси по смисъла на чл.4, ал.4 от ЗДДФЛ. Следователно, налице са хипотезите на чл.4, ал.1, т.1 и т.4 от ЗДДФЛ, което обосновава заключението, че Б. Д. е отговаряла на критериите за местно лице. Като са приели обратното, органите по приходите неоснователно са отказали да издадат исканото удостоверение и вместо това са издали оспореното решение в противоречие с материалния закон.

Предвид изложеното дотук, Решение с изх. № 10-94-02-166/21.12.2022г. за отказ за издаване на удостоверение за местно лице се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а преписката да се върне на органа по приходите за издаване на исканото удостоверение.

При този изход на спора следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателката за присъждане на разноските по делото в общ размер на 1050 лева. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл.96 от ДОПК , АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III отделение, 51-ви състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. М. Д. Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № 10-94-02-166/21.12.2022г., издадено от орган по приходите при ТД на НАП С., офис „Център“ , потвърдено с Решение № 2 /03.02.2023г. на директора на ТД на НАП – С..

ИЗПРАЩА преписката на компетентния орган по приходите при ТД на НАП- С. за издаване на удостоверение за местно лице на Б. М. Д. по искане с вх. № 10-94-02-166/19.12.2022г.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Б. М. Д. с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 1050 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: